

MORGAN RICE

KORUNY A SLÁVY--KNIHA DRUHÁ

TULÁČKA,
VĚZENKYNĚ,
PRINCEZNA

Koruny A Slávy

Morgan Rice

Tulačka, Vězeňkyně, Princezna

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Tulačka, Vězeňkyně, Princezna / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Koruny A Slávy)

Morgan Rice přišla s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy plné odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce.. Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k Vzestup draků) TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA je druhá kniha ze série bestsellerů epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY od Morgan Rice, která začíná knihou OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA. Sedmnáctiletá Ceres je krásná chudá dívka žijící v imperiálním městě jménem Delos. Královským výnosem je nucena bojovat v Aréně, brutálním kolbišti, kde se střetávají válečníci ze všech koutů světa v bojích na život a na smrt. Proti zuřivým soupeřům má jen malou šanci na přežití. Jedinou její šancí je tak chopit se své vnitřní síly a jednou provždy přestat být otrokyní a stát se bojovnicí. Osmnáctiletý princ Thanos se probouzí na ostrově jménem Haylon a zjišťuje, že ho do zad bodli jeho vlastní lidé. Nechali ho napospas smrti na pláži nasáklé krví. V zajetí rebelů si musí zasloužit svobodu a svůj život. Zjistit, kdo stojí za pokusem o jeho vraždu a pomstít se. Mezi Ceres a Thanem leží celý širý svět a přesto se stále milují. Imperiální dvůr je ale plný lží, podvodů a dvojakosti, stejně jako žárlivých královských, kteří splétají složité intriky, kvůli kterým si oba myslí, že ten druhý je mrtvý. Rozhodnutí, jež provedou, budou určovat osud toho druhého. Přežije Ceres v Aréně a stane se bojovnicí, kterou se má stát? Uzdraví se Thanos a odhalí tajemství, která před ním ostatní skrývají? Podaří se jim se přes všechna protivenství k sobě vrátit? TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA vypráví epický příběh tragické lásky, pomsty, zrady, ambicí a předurčení. Kniha plná nezapomenutelných postav a dech beroucí akce nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme, a přiměje nás znovu a znovu se zamilovávat do fantasy. Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek. The

Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků) Kniha třetí ze série
Koruny a slávy vyjde již brzy!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	11
KAPITOLA DRUHÁ	15
KAPITOLA TŘETÍ	18
KAPITOLA ČTVRTÁ	21
KAPITOLA PÁTÁ	23
KAPITOLA ŠESTÁ	26
KAPITOLA SEDMÁ	29
KAPITOLA OSMÁ	32
Конец ознакомительного фрагмента.	35

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA

(KORUNY A SLÁVY--KNIHA DRUHÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato saga bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akční nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář ke knize Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti.... Pro všechny milovníky napínavých fantasy dobrodružství a odvážných hrdinů přináší Morgan Rice akční příběh tvořený sledem událostí, které ženou Thora kupředu na jeho životní cestě, během které se z malého dětinského snílka postupně stává mladý muž, jenž neohroženě čelí nebezpečí i ve chvílích, kdy jsou vyhlídky na přežití jen mizivé... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akční nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina &Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly
Knihy od Morgan Rice
CESTA OCELI
POUZE HODNI (Kniha č.1)
KORUNY A SLÁVY
OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)
TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)
KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ
VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)
POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)
OTĚŽE CTI (Kniha č.3)
ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)
NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)
ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘÍK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)
TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
ARÉNA TŘI (Kniha č.3)
VAMPIRE, FALLEN
PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)
POSEDLÁ (Kniha č.12)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získajte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2016 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Kiselev Andrey Valerevich v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA PRVNÍ

“Ceres! Ceres! Ceres!”

Burácení davu připadalo Ceres, jako by to byl divoký tlukot jejího vlastního srdce. Zvedla meč na pozdrav a pevně přitom sevřela jeho jílec. V dlani přitom cítila kůži, kterou byl ovinutý. Nezáleželo jí na tom, že lidé na tribunách se pravděpodobně dozvěděli její jméno teprve před několika okamžiky. Stačilo jí, že ho znají a že teď vibrovalo skrz ni. Ceres ho vnímala téměř fyzicky.

Na opačné straně Arény byl její protivník. Obrovský bojepán, který netrpělivě přecházel sem a tam. Když ho Ceres uviděla, ztěžka polkla. Snažila se ji potlačit, ale i tak se v ní vzedmula vlna strachu. Tohle, jak věděla, by mohl být poslední boj jejího života.

Bojepán přecházel sem a tam jako lev v kleci. Mával přitom mečem v širokých obloucích, při kterých se zřejmě snažil co nejvíc předvádět své dmoucí svaly. Měl na sobě hrudní plát a na hlavě prilbu s hledím. Vypadal, jako by byl vytesaný z kamene. Ceres nemohla uvěřit tomu, že je to člověk z masa a kostí.

Zavřela oči a v duchu se povzbuzovala.

Dokážeš to, říkala si. Možná nevyhraješ, ale musíš se mu statečně postavit. Pokud bys měla zemřít, musíš zemřít se ctí.

Zazněla fanfára, která přehlušila dokonce i řádění davu na tribunách. Její zvuk se nesl přes zápasíště a Ceresin protivník byl najednou v pohybu směrem k ní.

Byl rychlejší, než si myslela, že tak obrovský člověk může být. Dostal se k ní dřív, než stihla zareagovat. Jediné, co mohla udělat, bylo uskočit válečníkovi z cesty a zvířit při tom trochu prachu.

Bojepán švihl obouruč drženým mečem, Ceres se přikrčila a ucítila přitom závan proseknutého vzduchu. Válečník navázal sekem shora, jako by byl obyčejný řezník držící v rukou obrovský sekáček na maso. Ceres zavířila a zablokovala úder. Když narazil kov na kov, projel jí zvuk nárazu celým tělem. Nečekala, že bude úder tak silný.

Kroužila kolem a protivník ji přitom sledoval s krutou neodvratností.

Ceres slyšela své jméno ve spojení s povzbudivými výkřiky davu. Přinutila se zůstat soustředěná. Nespouštěla oči ze soupeře a snažila se vzpomenout na svůj výcvik. Přemýšlela o všem, co by se ještě mohlo stát, co by na ni mohl zkusit. Sama zaútočila, aby otestovala jeho připravenost, a vzápětí zakroužila zápěstím, aby se dostala přes válečníkův blok.

Poznamenala ho mečem na předloktí, ale válečník tomu skoro ani nevěnoval pozornost.

Usmál se, jako by ho to pobavilo.

“Za to zaplatíš,” varoval ji. Měl hrubý přízvuk, jako by pocházel z nějaké vzdálené části Impéria.

Znovu byl u ní, nutil ji odrážet údery a uhýbat jim. Ceres věděla, že na něj nemůže zaútočit plnou silou, ztratila by koncentraci a on byl i tak příliš silný na to, aby ho zvládla.

Při úhybu ucítila, že tam, kde by pod nohou měla mít pevnou zemi, je prázdno. Po očku se podívala a zjistila, že písek mizí v prázdné díře. Na moment stála jednou nohou pevně na zemi, druhou ve vzduchu nad propastí. Naslepo zaútočila mečem, aby udržela rovnováhu a nespadla po zádech do prázdna.

Bojepánův blok působil téměř pohrdavě. Ceres si na okamžik myslela, že to bude její smrt, protože neměla možnost jakkoli krýt výpad, kterým by jí bojepán odpověděl. Cítila, jak se jejich čepele s tresknutím střetly, podařilo se jí nepřátelský úder pouze zpomalit. Ten pak pokračoval dál a zarazil se až o její zbroj. Hrudní plát ji zachránil, ale i tak cítila, jak do ní tvrdě narazil. Na místě, kde úder skončil, cítila bolest, jako by dostala zásah přímo a ne do brnění. Jako by jí meč přetřel klíční kost.

Podařilo se jí uskočit bokem a nezřítit se při tom do propasti. Viděla, že kolem se v písku otevírají další a další propasti. Zející díry jako otevřené tlamy hladových šelem. A pak si při vši své zoufalosti uvědomila, že by je možná mohla využít ve svůj prospěch.

Ceres kličkovala po okrajích děr a doufala, že tak zpomalí nepřátelského válečníka.

„Ceres!“ vykřikl Paulo.

Obrátila se a viděla, že jí její zbrojář hodil krátké kopí. Hrubé dřevěné ratiště jí vklouzlo do rukou. Kopí bylo kratší, než jaké se obvykle používalo v bitvách, ale pořád bylo dost dlouhé na to, aby se jím dalo útočit přes díry v zemi.

„Rozkrájím tě kousek po kousku,“ sliboval jí bojepán a snažil se k ní přiblížit.

Vzhledem k tomu, jak silný byl její nepřítel, věděla Ceres, že její jedinou nadějí je, ho unavit. Jak dlouho může někdo tak velký vydržet bojovat? Ceres už teď cítila, že ji pálí svaly, a po tváři jí stéká pot. O kolik horší to bylo pro bojepána, kterému právě čelila?

Jistě to vědět nemohla, ale i tak musela doufat. Uskočila před jeho dalším výpadem a snažila se využívat délku kopí, jak nejlépe mohla. Podařilo se jí proniknout válečnickovou obranou, ale i tak její ostří jen zarachotilo na jeho zbroji.

Bojepán vykopl písek směrem k Ceres, ale ta včas odvrátila hlavu, aby ji nezasáhl do očí. Pak se prudce zatočila, švihla kopím nízko nad zemí a zaútočila na protivníkovy nechráněné nohy. Válečník se tomuto jejímu útoku vyhnul, ale když Ceres stahovala kopí zpět, znovu se jí podařilo zasáhnout ho do předloktí.

Ceres bodala chvíli nízko, chvíli vysoko, snažila se zasáhnout nepřítele do končetin. Obr vířil mečem a blokoval její útoky. Snažil se k ní dostat blíž, ale Ceres zůstávala v pohybu. Občas bodla směrem k jeho obličejí a doufala, že ho tak vyvede z koncentrace.

Bojepánovi se podařilo zachytit její kopí. Uchopil ho těsně za hlavicí a trhnul jím kupředu. Ceres ho musela pustit, protože nechtěla riskovat, že si ji bojepán přitáhne na dosah svého velkého meče. Válečník pak chytil kopí oběma rukama a zlomil ho přes koleno, jako by to byl klacík na podpal v krbu.

Dav burácel.

Ceres ucítila na zádech chladný pot. V tu chvíli si totiž představila, jak snadno by obr zlomil její tělo. Při té myšlence se jí v krku udělal knedlík, těžce polkla a připravila si meč.

Když na ni mířil další nepřátelský úder, sevřela jílec oběma rukama. Byl to jediný způsob, jak mohla zachytit část energie válečnickových úderů. I tak to ale bylo téměř nemožné. Každý úder jí připadal, jako by byla podkovou na kováčině, do které buší kovář svým obrovským kladivem. Každý úder jí vysílal do paží rázové vlny.

Ceres cítila, jak ji útoky unavují. Dýchalo se jí stále hůř, cítila, že i samotné dýchání ji unavuje. Na protiútok nemohla ani pomyslet, nemohla dělat nic. Mohla jen ustupovat a doufat.

A pak se to stalo. Ceres cítila, jak se v ní začíná hromadit nová energie. Začalo to, jako když dopadne jiskra na troud a někdo ji pomalu rozfoukává. Cítila teplo v břiše, čekalo tam na ni a Ceres po něm sáhla.

Energie ji zaplavila jako vlna. Svět se zpomalil, pohyboval se jako moucha lapená v medu. Ceres náhle cítila, že na zablokování dalšího útoku má tolik času, kolik jen bude chtít.

Stejně jako rychlost měla k dispozici i sílu. Další útok zablokovala, švihla mečem a sekla bojepána do paže. Z meče v jejích rukách byla jen šmouha.

„Ceres! Ceres!“ burácel dav.

Viděla, že bojepán se tváří stále vztekleji. Dav nepřestával skandovat její jméno. Chápala, co se bojepánovi honí hlavou. Chtěl, aby volali jeho jméno, slavili jeho vítězství. Užívali si její smrt.

Zařval a vyrazil kupředu. Ceres čekala, přinutila se zůstat stát tak dlouho, jak si jen troufala. Nakonec byl téměř u ní.

Vyčkala na nejvhodnější okamžik a padla na kolena. Cítila zašeptání bojepánovy čepele, která jí prosvítila nad hlavou. Pak hrubý písek kousající ji do kolenou. Vrhla se tělem kupředu, švihla mečem v širokém oblouku a ve chvíli, kdy bojepán probíhal kolem, zamířila mu na nohy.

Zřítíl se obličejem k zemi, meč mu vylétl z rukou.

Dav naprosto zdivočel.

Ceres vstala a teď se ona tyčila nad bojepánem. Dívala se na zbytky jeho nohou. Na chvíli si dokonce myslela, že se mu navzdory hrozivému zranění podaří vstát, ale bojepán se nakonec zhroutil k zemi. Přetočil se na záda a pozvedl jednu ruku – žádal o milosrdenství. Ceres zůstala stát a podívala se směrem ke královským, kteří měli rozhodnout, jestli muž před ní bude žít, nebo zemře. Tak nebo tak, ona se rozhodla, že bezmocného válečníka nezabije.

Znovu zazněly trumpety.

Následovalo burácení davu, který sledoval otevírající se brány po stranách bojiště. Tentokrát jí z toho zvuku přeběhl mráz po zádech. V tu chvíli si Ceres připadala jako kořist, jako něco, co má být uloveno, jako něco, co musí prchat. Odvážila se pohlédnout ke královským, věděla, že muselo jít o jejich záměr. Boj skončil. Ona zvítězila. Jim to ale ani tak nestačilo. Uvědomila si, že ji zabijí. Ať tak nebo jinak. Nedopustí, aby z Arény odešla živá.

Dovnitř se vpotácela ošklivá stvůra. Byla větší než člověk, pokrytá zacuchanou srstí. Z medvědovitého obličje jí trčely dlouhé tesáky, ze hřbetu kostnaté výběžky. Na nohách měla spáry dlouhé jako dýky. Ceres nevěděla, co je to zač, ale nepotřebovala znát její jméno na to, aby si uvědomila, o jak smrtící bestii jde.

Medvědovitá bestie se spustila na všechny čtyři a vyrazila na Ceres. Ta si zatím připravovala meč.

Bestie se nejprve dostala k padlému bojepánovi. Ceres by nejraději odvrátila zrak, ale nemohla si to dovolit. Muž vykřikl bolestí, když na něj stvůra zatočila. Neměl šanci se jí odvalit pryč z cesty. Obrovské pracky zaútočily a Ceres slyšela zapraskání hrudního plátu, který nevydržel jejich útok. Bestie rvala Ceresina předchozího soupeře a divoce při tom řvala.

Když zvedla hlavu, měla tesáky mokré a zbarvené jeho krví. Podívala se na Ceres, vycenila zuby a znovu vyrazila kupředu.

Ceres jen tak tak uskočila, a když ji bestie mýjela, sekla po ní mečem. Stvůra zaječela bolestí.

Setrvačnost ale vytrhla Ceres meč z rukou. Ceres se zdálo, že kdyby meč nepustila, utrl by jí ruce. S hrůzou sledovala, jak meč letí vzduchem, klouže po písku a mizí v jedné z děr.

Bestie uháněla dál a Ceres zoufale pátrala po něčem, co by mohla využít. Pohled jí padl na místo, kde v písku leželo zlomené kopí. Vrhla se k němu a v jediném pohybu sebrala polovinu kopí a současně se překulila bokem.

Potom zaklekla a viděla, že bestie znovu míří směrem k ní. Uvědomila si, že před bestií neuteče. Tohle byla její jediná šance.

Bestie do ní narazila takovou silou a rychlostí, že ji zvedla ze země. Nebyl čas přemýšlet. Nebyl čas se bát. Ceres zaútočila polovinou kopí a bodala s ní do stvůry znovu a znovu. Medvědovité pracky se kolem ní začaly svírat.

Bestie měla neskutečnou sílu. Ceres se jí ani v nejmenším nemohla vyrovnat. Sevření bylo stále silnější a Ceres čekala, že jí tlakem brzy prasknou žebra. Hrudní plát už se začal prohýbat. Ceres cítila, jak se jí pařáty zarývají do zad a do nohou. Vysílaly jí do těla šípy agonické bolesti.

Bestie měla příliš silnou kůži. Ceres ji kopím bodala znovu a znovu, ale zdálo se jí, že její údery neprochází až do masa, zatímco bestie svými pařáty její maso rvala bez problémů.

Ceres zavřela oči. Z posledních sil se pokusila využít sílu, kterou v sobě skrývala. Neměla ale ani nejmenší tušení, jestli to bude fungovat.

Cítila, jak se jí zmocňuje nová síla. Pak ji všechnu nasměrovala do kopí, které svírala v rukách, a kterým bodla do místa, kde doufala, že bude mít bestie srdce.

Bestie děsivě zaječela, vzepjala se a padla k zemi.

Dav zaburácel.

Ceres pálily všechny rány a škrábance. Vyhrabala se zpod bestie a roztřeseně se postavila na nohy. Shlížela na bestii, která měla její kopí stále vražené v srdci. Zvíře se chvíli zkoušelo převalit a kňučelo u toho vysokým tónem, který by Ceres čekala od mnohem menšího tvora.

Pak náhle strnulo a jeho agonie skončila. Netvor byl po smrti.

“Ceres! Ceres! Ceres!”

Aréna se znovu naplnila nadšenými výkřiky. Všude kolem skandovali lidé její jméno. Vznešení i chudí, zdálo se, že ji všichni povzbuzují. Všichni stejně ohromení jejím vítězstvím, všichni podlehlí kouzlu okamžiku.

“Ceres! Ceres! Ceres!”

Uvědomila si, že se opájí jejich voláním. Bylo nemožné nenechat se strhnout jejich obdivnými výkřiky. Ceresino tělo pulzovalo v rytmu skandování, které naplňovalo vzduch kolem. Ceres pozvedla ruce, aby se mu naplno vystavila. Jako by volání davů bylo déšť, který z ní může smýt všechnu krev, všechnu bolest. Obracela se v pomalých kruzích a sledovala tváře všech, kteří o ní ještě včera ani neslyšeli, ale teď ji oslavovali, jako by byla jediná osoba světa, na které záleží.

Ceres se nechávala natolik unášet, že skutečně téměř nevnímala zranění, která utrpěla. Bolelo ji rameno, a když se ho dotkla, zbarvily se jí prsty krví, která ve slunečních paprscích zářila jasně rudou barvou.

Ceres chvíli zírala na rudě zbarvené prsty. Dav stále burácel jejím jménem, ale bušení jejího vlastního srdce bylo v jejích uších najednou mnohem hlasitější. Odtrhla pohled od krvavých prstů a nějakou dobu jí trvalo, než si uvědomila, že na dav kolem hledí z pokleku. Nevzpomínala si, kdy padla na kolena.

Koutkem oka zahlédla Paula, který k ní spěchal. Přišel jí ale tak vzdálený. Jako by s ní ani neměl nic společného. Z prstů jí kapala krev do písku a barvila ho do temně ruda. Ceres nikdy necítila takovou závrať, tak lehkou hlavu.

Poslední věc, kterou si uvědomila, bylo, že padá obličejem k zemi. Cítila, že už se nikdy nedokáže pohnout.

KAPITOLA DRUHÁ

Thanos pomalu otevřel oči. Připadal si zmateně. Cítil vlny, které se mu přelévaly přes kotníky. Pod sebou cítil hrubý bílý písek pláže Haylonu. Do úst mu občas vnikla slaná vodní tříšť, takže se mu těžko dýchal.

Naklonil hlavu na stranu a rozhlédl se po pláži. Víc nezvládl. I prosté otočení hlavy ho stálo spoustu sil, upadal přitom do bezvědomí a zase se z něj probíral. Zdálo se mu, že v dálce vidí plameny a slyší divoké zvuky. Výkřiky a zvuk oceli narážející do oceli.

Ostrov, vzpomněl si. Haylon. Zahájili útok.

Tak proč leží v písku?

Chvilí trvalo, než mu bolest v rameni poskytla odpověď. Vzpomněl si a přitom se otřásl. Vzpomněl si na okamžik, kdy mu meč pronikl do těla. Útok do zad. Vzpomněl si na šok z toho, že ho Tajfun zradil.

Bolest se zažírala Thanovi do těla, prostupovala jím jako rozvíjející se květina. Každý nádech ho bolel. Zkusil zvednout hlavu – ale jen znovu upadl do bezvědomí.

Když se Thanos znovu probрал, ležel v písku obličejem k zemi. Jediné, podle čeho poznal, kolik času uplynulo, byl stoupající příliv. Vlny se mu teď přelévaly kolem pasu a ne jen přes kotníky. Konečně se mu podařilo trochu zvednout hlavu a tak zjistil, že na pláži leží i další těla. Zdálo se, že celý svět je pokrytý mrtvolami. Ležely na bílé pláži, kam až jen dohlédl. Viděl muže v imperiální zbroji, kteří leželi zkroucení na místech, kde padli. Mezi nimi byli i obránci, kteří zahynuli při obraně svého domova.

Thanos vdechoval pach smrti a dělal, co mohl, aby nezvracel. Mrtvé ještě nikdo neroztřídil na přátele a nepřátele. Takové drobnosti můžou počkat, až bitva skončí. Dost možná, že tuhle práci Impérium nechá na přílivu. Thanos koutkem oka viděl, že ve vodě je krev, a hladinu prořezávaly hřbetní ploutve. Zatím žádní velcí žraloci, spíš mrchožrouti než lovci – ale jak velký by musel být žralok, aby Thana dokázal sežrat ve chvíli, kdy se příliv ještě zvedne?

Thana zachvátila panika. Snažil se vyškrábat vzhůru po pláži, dál od moře. I když byl svah mírný, připadalo mu to, jako by šplhal po svislé stěně. Když se přitahoval vzhůru, řval přitom bolestí. Dokázal se posunout možná o polovinu svojí výšky.

Znovu se ho zmocnila temnota.

Když se probрал, ležel na boku. Skláněly se nad ním nějaké postavy. Byly tak blízko, že by se jich mohl dotknout, kdyby na to měl sílu. Nevypadaly jako imperiální vojáci, vlastně vůbec nevypadaly jako vojáci. Thanos strávil s vojáky dostatečně dlouhou dobu na to, aby je dokázal poznat. Byli to dva muži, jeden mladší a druhý starší, vypadali spíš jako farmáři, obyčejní lidé, kteří pravděpodobně uprchli z domovů, aby se vyhnuli násilí. Což ale neznamenalo, že nejsou nebezpeční. Oba drželi v rukách nože, Thanos přemýšlel, jestli jde o stejné mrchožrouty, jako byli žraloci v moři. Věděl, že se vždy najde někdo, kdo po bitvě okrádá mrtvé.

„Tenhle ještě dechá,“ pronesl první z nich.

„To vidim. Prostě ho podřízni a je vyřešeno.“

Thanos se napjal. Připravoval se na souboj, i když nebylo nic, co by mohl udělat.

„Podívej se,“ ozval se mladší. „Někdo ho bodl do zad.“

Thanos viděl, že se při tom starší muž lehce zamračil. Prošel kolem Thana a ztratil se mu ze zorného pole. Thanos se ubránil výkřiku, když se muž dotkl místa, ze kterého ještě stále proudila krev. Byl imperiálním princem, nehodlal ukázat slabost.

„Asi máš pravdu. Pomoz mi ho zvednout, ať se k němu nedostanou žraloci. Ostatní to budou chtít vidět.“

Thanos viděl, že mladší muž přikývl a společně ho i přes váhu výzbroje a výstroje zvedli. Tentokrát už Thanos vykřikl, nepodařilo se mu zvládnout bolest, která ho zalila, když ho táhli po pláži.

Nechali ho ležet jako kus prkna, které vyvrhl příliv. Dost daleko od moře, aby na něj nedosáhla voda. Zůstal sám na suchém písku. Oba spěchali někam pryč, ale Thana příliš ochromovala bolest, takže nevnímali, kam šli.

Teď už neměl žádnou možnost, jak měřit čas. Stále ještě slyšel z dálky zvuky bitvy, výkřiky hněvu a bolesti, bojové pokřiky a signály, které troubili trubači na rohy. Bitva mohla trvat minuty i hodiny. Mohl být konec po prvním nájezdu, nebo mohla trvat tak dlouho, dokud jedna ze stran nebude muset ustoupit. Thanos neměl šanci zjistit, co se děje.

Nakonec k němu dorazila skupina mužů. Tihle už vypadali jako vojáci. Ve tváři měli ostrý výraz, který člověk získá jen ve chvíli, kdy bojuje o holý život. Bylo snadné poznat, který z nich je velitel. Vysoký tmavovlasý muž v čele skupiny. Neměl na sobě komplikovanou zbroj, kterou by nesl imperiální generál, ale všichni k němu vzhlíželi a očividně očekávali rozkazy.

Nově příchozímu mohlo být zhruba třicet let, měl krátkou bradku, stejně tmavou jako vlasy na hlavě. Postavu měl štíhlou, ale stejně z něj sálala jistá síla. Na obou bocích se mu houpal krátký meč. Podle toho, jak přirozeně nesl ruce jen kousek od jílců, si Thanos uvědomil, že meče zřejmě nejsou jen pro parádu. Podle výrazu mužovy tváře bylo zřejmé, že tiše přemítá o všem, co vidí na pláži, a přemýšlí, odkud by bylo možné zaútočit ze zálohy. Snažil se být o krok napřed. Setkal se s Thanovým pohledem a úsměv, který následoval, v sobě skrýval něco podivného. Jako by jeho nositel věděl něco, co nikdo jiný na světě nedokázal pochopit.

„Tak kvůli tomuhle jste mě přivedli?“ zeptal se, když ti dva, kteří Thana našli, vystoupili kupředu. „Jeden umírající imperiální voják v přehnaně nablýskaném brnění?“

„Je vznešený,“ řekl starší. „To vidíš podle toho brnění.“

„A taky ho bodli do zad,“ poznamenal mladší. „Zdá se, že to udělali jeho vlastní lidi.“

„Takže není dost dobrý ani pro tu chátu, která se snaží dobýt náš ostrov?“ pronesl jízlivě velitel.

Thanos sledoval, jak se k němu muž přibližuje a pokleká po jeho boku. Možná chtěl dokončit, co Tajfun začal. Žádný bojovník z Haylonu necítil sympatie k Impériu a jeho vojákům.

„Co jsi udělal, že tě chtěli zabít vlastní lidé?“ zeptal se nově příchozí Thana tak tiše, že ho nikdo jiný nemohl slyšet.

Thanos v sobě sebral dost sil na to, aby zavrtěl hlavou. „Nevím.“ Znělo to chraptivě a trhaně. I kdyby nebyl zraněný, ležel na pláži příliš dlouho. „Ale já to nechtěl. Nechtěl jsem tu bojovat.“

Vysloužil si tím další z podivných úsměvů. Thanovi se zdálo, že se muž usmívá na svět, i když kolem nebyl k úsměvu žádný důvod.

„A přesto jsi tady,“ oznámil muž. „Nechtěl jsi být součástí invaze, ale ležíš na naší pláži místo toho, abys ležel doma v posteli. Nechtěl jsi nám přinést zkázu, ale imperiální armáda právě teď pálí naše domovy. Víš, co se děje na pláži?“

Thanos zavrtěl hlavou. I to ho bolelo.

„Prohráváme,“ pokračoval muž. „Ano, bojujeme dost tvrdě, ale to nestačí. Nezáleží na tom. Ne proti takové převaze. Bitva stále zuří, ale je to jen díky tomu, že polovina mých lidí je příliš tvrdohlavá na to, aby si uvědomila pravdu. Nemůžeme si dovolit takhle ztrácet čas.“

Thanos sledoval, jak nově příchozí tasil jeden z mečů. Vypadal nepříjemně ostrý. Tak ostrý, že Thanos nejspíš ani neucítí, když mu ho vrazí do srdce. Velitel ale místo smrtící rány mečem pokynul svým mužům.

„Ty a ty,“ řekl jim, „seberte našeho nového přítele. Možná, že pro druhou stranu má nějakou cenu.“ Zasmál se. „A pokud ne, osobně ho zabiju.“

Poslední věc, kterou Thanos ucítil, byly silné ruce, které ho sevřely v podpaží, trhly jím vzhůru a táhly ho pryč z pláže. Pak znovu upadl do bezvědomí.

KAPITOLA TŘETÍ

Berin cítil bolestivou touhu po návratu. Putoval dlouhou cestu domů, do Delosu. Jediná věc, díky které dokázal pokračovat, byla myšlenka na rodinu – na Ceres. Myšlenka na návrat k dceři byla tak silná, že ho hnala stále dál, i když pochodoval už celé dny. Cesty byly zvrásněné vyjetými koleje a kameny. Berin nemládl a cítil bolest v koleni, která se přidala k bolestem pocházejícím od života stráveného namáhavou prací u kovadliny a od neustálého zahřívání a bušení do železa.

Všechno to ale stálo za to. Znovu uvidí domov, znovu se shledá s rodinou. Po celou tu dobu, kdy byl pryč, to bylo to jediné, na co myslel. Všechno to teď viděl jako živé – Marita bude vařit v jejich skromné kuchyni, vůně se ponese vstupními dveřmi až ven. Sartes si pravděpodobně bude hrát za domem a Nesos na něj bude dohlížet. I když bude předstírat, že to tak není.

A taky tam bude Ceres. Miloval všechny své děti, ale k Ceres cítil zvláštní pouto. To ona mu vždy pomáhala s výrobou zbraní. Zdálo se, že mu je nejpodobnější a také, že jako jediná půjde v jeho stopách. Opustit Maritu a chlapce bylo bolestivé, i když nutné, pokud je měl uživit. Odejít od Ceres bylo jako opustit část sebe samého.

A teď přišel čas se k téhle své části vrátit.

Berin si jen přál, aby nesl lepší zprávy. Pokračoval po šterkové cestě, která vedla k jejich domovu, a mračil se. Ještě nebyla zima, ale už bylo cítit, že se blíží. Měl v plánu odejít a najít si práci. Lordi vždy potřebovali kováře, kteří jim budou vyrábět zbraně pro strážce, pro války, pro Jatka. Ale ukázalo se, že nepotřebují Berina. Všichni měli své vlastní muže. Mladší a silnější muže. Dokonce i král, který vypadal, že chce, aby pro něj Berin pracoval, se k němu obrátil zády. Chtěl by ho do svých služeb, kdyby to bylo před deseti lety.

Myšlenky ho pálily v hlavě. Mělo mu samotnému dojít, že nikdo nebude potřebovat muže, který měl víc vousů šedivých než černých.

Bolelo by ho to ještě víc, kdyby mu to nedávalo možnost vrátit se domů. Domov byl vše, na čem Berinovi záleželo. I když to byl v podstatě jen kus země ohraničený nahrubo přitesanými prkny s drnovou střechou. Domov byl o lidech, kteří tam na něj čekali. Myšlenka na ně ho přiměla přidat do kroku.

Když Berin zdolal kopec a pohlédl k domovu, okamžitě věděl, že něco není v pořádku. Sevřel se mu žaludek. Vybavil si, jak vypadal domov, který si pamatoval – ačkoliv okolí bylo pusté, doma to vždy přetévalo životem. Vždy tam byl nějaký hluk, ať už šlo o zábavu nebo hádky. V téhle roční době bylo na okolních pozemcích vždy alespoň několik rostlinek, zelenina a keře s bobulemi. Těžko mohla tak skromná úroda zasytit celou rodinu, ale vždy se jim povedlo vypěstovat alespoň něco, co zmírnilo jejich hlad.

Nic takového ale teď neviděl.

Berin se rozběhl, nebo se o to alespoň po tak dlouhém pochodu pokusil. Cítil, jak se ho zmocňuje pocit, že něco je hrozně špatně. Jako by se mu kolem srdce svírala studená ruka.

Vrazil do dveří a prudce je otevřel. Možná, pomyslel si, bude všechno v pořádku. Možná, že ho viděli a chtěli ho překvapit, až dorazí.

Uvnitř domku bylo šero. Okna pokrytá špínou. Uvnitř skutečně někdo byl.

Marita stála v hlavní místnosti, míchala něco v hrnci. Na Berinův vkus to páchlo příliš kysele. Když Berin vrazil dovnitř, obrátila se k němu. V tu chvíli věděl, že měl pravdu. Něco bylo špatně. Něco bylo hrozně špatně.

„Marito?“ začal.

„Manželi.“ Lhostejnost, s jakou to pronesla, mu potvrdila, že nic není tak, jak by mělo být. Kdykoli jindy, když se vracel, se k němu Marita vrhala, objímala ho a vítala mezi dveřmi. Vždy vypadala plná života. Teď vypadala... prázdná.

„Co se to tu děje?“ zeptal se Berin.

„Nevím, co tím myslíš.“ Znovu. Mnohem méně emocí, než by v tom mělo být. Jako kdyby se v jeho ženě něco zlomilo, jako by z ní něco vysálo všechnu radost.

„Proč je tu všechno tak... tak tiché?“ pokračoval Berin. „Kde jsou naše děti?“

„Nejsou tu,“ odpověděla Marita. Vrátila se k míchání a tvářila se, jako by bylo všechno v naprostém pořádku.

„Tak kde tedy jsou?“ Berin se nehodlal jen tak vzdát. Mohlo se stát, že chlapci byli u potoka, nebo se pokusili utéct z domova, ale alespoň jedno z jeho dětí by ho vidělo přicházet a chtělo by se s ním setkat. „Kde je Ceres?“

„Ach, ano,“ pronesla Marita a Berin teď cítil hořkost v jejím hlase. „Samozřejmě, že se budeš ptát na ni. Ne na to, jak jsem na tom já nebo tvoji synové. Ale ona.“

Berin nikdy neslyšel svoji ženu mluvit takovým tónem. Ano, vždycky věděl, že je v Maritě něco tvrdého, něco, kvůli čemu se zajímala víc o sebe než o zbytek světa, ale teď to znělo, jako by se jí srdce změnilo v popel.

Vzápětí se Marita uklidnila a překvapivá rychlost, s jakou k tomu došlo, přišla Berinovi podezřelá.

„Chceš vědět, co udělala tvoje drahá dceruška?“ zeptala se. „Utekla.“

Berinovy obavy se ještě prohloubily. Zavrtěl hlavou. „Tomu nevěřím.“

Marita pokračovala. „Utekla. Neřekla, kam jde, prostě nám jen ukradla, co mohla, a pak zmizela.“

„Nemáme žádné peníze, které by mohla ukrást,“ odporoval Berin. „A navíc by Ceres nic takového neudělala.“

„Samozřejmě, že ji bráníš,“ pronesla Marita. „Ale sebrala... věci, různý majetek. Všechno, co si myslela, že by mohla prodat v nejbližším městě. Znáš tu holku, opustila nás.“

Marita si to možná myslela, ale Berin si byl jistý, že ve skutečnosti Ceres vůbec neznala. A neznala zjevně ani jeho, když si myslela, že by jí mohl uvěřit tak průhlednou lež. Sevřel jí ramena v dlaních, a i když neměl sílu, jakou kdysi vládl, byl pořád dost silný na to, aby si jeho žena připadala v porovnání s ním naprosto křehká.

„Řekni mi pravdu, Marito! Co se tu stalo?“ Berin jí zatřásl, jako kdyby tím chtěl přivolat zpět její staré já. Jako by se najednou mohla stát Maritou, kterou si před dlouhými roky vzal. Ale všechno, co tím dokázal, bylo, že se od něj odtáhla.

„Tvoji chlapci jsou mrtví!“ zařvala na něj Marita. Slova naplnila místnostku jako zlé zavřčení. Zlomil se jí hlas. „To se stalo. Naši synové jsou mrtví.“

Její slova zasáhla Berina jako kopanec koně, který se nechce nechat okovat. „Ne,“ řekl. „To je jen další lež. Musí to být lež.“

Nenapadlo ho nic jiného, co by mohla Marita říct, aby ho zasáhla tak silně. Byl přesvědčený, že to říká jen proto, aby mu ublížila.

„Kdy ses rozhodla, že mě budeš tolik nenávidět?“ zeptal se Berin, protože to byl jediný důvod, který by podle jeho názoru mohl vést jeho ženu k tomu, aby mu řekla něco tak krutého. Aby použila smrt jejich synů jako zbraň proti němu.

Teď v jejích očích viděl slzy. Když se bavili o údajném útěku jejich dcery, žádné tam nebyly, ale teď ano.

„Když ses rozhodl nás opustit,“ zasyčela na něj. „Když jsem musela sledovat, jak Nesos umírá!“

„Jen Nesos?“ zeptal se Berin.

„To ti nestačí?“ zařvala na něj Marita. „Nebo ti na tvých synech nezáleží?“

„Před chvílí jsi tvrdila, že mrtvý je i Sartés,“ pronesl Berin. „Přestaň mi lhát, Marito!“

„Sartes je taky mrtvý,“ trvala na svém Marita. „Přišli vojáci a odvedli ho. Odtáhli ho, aby se stal součástí jejich imperiální armády. Přitom je to ještě chlapec. Jak dlouho si myslíš, že s nimi asi přežije? Ne, oba moji chlapci jsou pryč, zatímco Ceres...“

„Co?“ chtěl vědět Berin.

Marita jen zavrtěla hlavou. „Kdybys tu byl, nemuselo se nic takového stát.“

„Ty jsi tu byla,“ vyprskl Berin a chvěl se po celém těle. „O to šlo. Ty si myslíš, že jsem chtěl jít pryč? Měla jsi na ně dávat pozor, dokud neseženu peníze, abychom měli co jíst.“

Berina se zmocnilo zoufalství, cítil, že začíná vzlykat. Nestalo se mu to od doby, kdy byl malý. Jeho nejstarší syn byl mrtvý. Ze všech lží, se kterými Marita přišla, tohle vypadalo jako pravda. Berin cítil, že po jeho synovi zůstane rána, která se nikdy nezhojí. A nepomůže tomu ani smutek ani hněv, který se v něm vzedmul. Přinutil se myslet na ostatní, protože to vypadalo jako jediná možnost, jak oba pocity zvládnout.

„Vojáci odvedli Sarta?“ zeptal se. „Imperiální vojáci?“

„Myslíš si, že si to vymýšlím?“ zeptala se Marita.

„Už nevím, čemu mám věřit,“ odpověděl Berin. „Nepokusila ses je zastavit?“

„Dali mi nůž na krk,“ pronesla Marita. „Musela jsem.“

„Musela jsi co?“ zeptal se Berin.

Marita zavrtěla hlavou. „Musela jsem ho zavolat ven. Jinak by mě zabili.“

„Takže jsi jim radši dala jeho?“

„Co myslíš, že jsem mohla dělat?“ hájila se Marita. „Nebyl jsi tu.“

Za to se Berin bude obviňovat pravděpodobně po zbytek života. Marita měla pravdu. Možná, že kdyby tu byl, nestalo by se to. Odešel, aby se pokusil zachránit rodinu před vyhladověním, a zatímco byl pryč, všechno se rozpadlo. Pocit viny ale nepřebil ani hněv, ani smutek. Jen se k nim přidal. V Berinovi to vělo, zdálo se mu, jako by v něm něco ožilo a snažilo se to dostat ven.

„A co Ceres?“ zeptal se znovu. Znovu Maritou zatřásl. „Řekni mi to! Tentokrát pravdu. Co jsi udělala?“

Marita se mu znovu vytrhla a odtáhla se od něj. Tentokrát klesla na podlahu, schoulila se a ani se na něj nepodívala. „Zjisti si to sám. Já s tímhle musela žít. Já, ne ty.“

Berin bojoval s částí svého já, která měla chuť třást Maritou tak dlouho, dokud mu neodpoví. Chtěl z ní vypáčit pravdivou odpověď, ať to stojí cokoli. Ale nebyl takový a věděl, že nikdy ani nebude. Dokonce jen myšlenka na něco takového ho znechucovala.

Když odcházel, nic si nevzal. Nebylo nic, co by chtěl. Podíval se na Maritu topící se ve vlastní hořkosti. Ženu, která vydala svého vlastního syna, a která se před svým mužem snažila skrývat, co se stalo s jejich dětmi. Bylo těžké věřit tomu, že tohle byl kdysi domov, který miloval.

Berin vyšel ven a mrkáním se snažil zahnat slzy, které se mu draly do očí. Když ho do nich bodly sluneční paprsky, uvědomil si, že nemá ani tušení, kam by měl jít. Co může dělat? Svému nejstaršímu synovi nemohl nijak pomoci. A zbývající děti mohly být kdekoli.

„Na tom nezáleží,“ řekl si Berin. Cítil, jak se v něm odhodlání mění podobně jako roztavené železo, se kterým kdysi pracoval. „Nic mě nezastaví.“

Možná, že někdo z okolí bude něco vědět, možná, že někdo viděl, kam odešli. Určitě bude někdo vědět, kde je armáda, a Berin věděl, že ten, kdo umí vyrábět zbraně, se k armádě dokáže dostat hodně blízko.

A Ceres... určitě na něco přijde. Někde být musí. Protože pokud ne... to si ani nedokázal představit.

Berin se rozhlédl po krajině kolem svého domova. Ceres byla někde tam venku. Stejně tak i Sartes. Svá následující slova pronesl hlasitě, protože se mu zdálo, že když to udělá, skládá tak slib. Sobě, světu i svým dětem.

„Najdu vás oba,“ přísahal. „Ať to stojí cokoli.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Sartes těžce oddechoval a probíhal mezi vojenskými stany. V jedné ruce svíral svitek a druhou si vytíral pot z očí. Věděl, že pokud se nedostane k velitelskému stanu včas, zmrskají ho. Kličkoval a proplétal se mezi stany nejrychleji, jak dovedl, a věděl, že mu dochází čas. Zastavovali ho až příliš často.

Stopy po předchozích mrskáních ho pálily jako žihadla. Jedny z mnoha. Zoufale zamrkal a rozhlížel se kolem. Snažil se vybavit si správnou cestu skrz nekonečnou síť stanů. Všude viděl značky a standarty, které označovaly směry, ale on se je stále ještě učil rozeznávat.

Sartes cítil, že se o něco zachytil nohou, a vzápětí padal k zemi. Zdálo se mu, že se svět otočil vzhůru nohama. Na moment si myslel, že se nohou zachytil o povalující se lano, ale když vzhlédl, viděl, že se kolem něj smějí vojáci. Očividně je vedl jeden starší s krátkými šedivějšími vlasy a s jizvami z příliš velkého množství bitev.

Sarta se zmocnil strach, ale také cítil určitou odevzdanost. Takový byl prostě život odvedenců v armádě. Neptal se vojáků, proč mu podrazili nohy, protože kdyby se ozval, dostal by od nich výprask. V podstatě cokoli byl pro ostatní důvod ho zbít.

Prostě jen vstal a setřásl z tuniky nejhorší špínu.

„Kam se ženeš, smrade?“ zeptal se voják, který mu podrazil nohy.

„Nesu zprávu pro velitele, pane,“ odpověděl Sartes a ukázal útržek pergamenu tak, aby si ho voják mohl prohlédnout. Doufal, že to bude stačit k tomu, aby byl v bezpečí. Často tomu tak nebylo, navzdory pravidlu, že rozkazy mají přednost před vším ostatním.

Za dobu, kterou tu strávil od svého příchodu, se Sartes dozvěděl, že imperiální armáda má spoustu pravidel. Některá byla oficiální: opustit tábor bez povolení, neuposlechni rozkaz, nebo zradit armádu – a zemřeš. Pochoduj špatným směrem, udělej něco bez povolení a dostaneš výprask. A byla tu i jiná pravidla. Ne tak oficiální, ale jejich porušení bylo stejně nebezpečné.

„Co je to za zprávu?“ vyptával se voják. Pomalu se jich kolem shromažďovalo stále víc. Muži v armádě trpěli stálým nedostatkem zábavy, takže jakýkoli náznak vzrušení na účet odvedenců přitahoval pozornost.

Sartes se ze všech sil snažil tvářit omluvně. „Nevím, pane. Mám prostě rozkaz doručit pergamen veliteli. Můžeš si ho přečíst, pokud chceš.“

Byl to risk, který si ale Sartes dobře promyslel. Většina běžných vojáků číst neuměla. Doufal, že mu tón, kterým mluvil, nevynese pohlavek. Současně se ale snažil nedat najevo strach. Nedávat najevo strach bylo jedním z nepsaných pravidel. Armáda jich měla minimálně stejně, jako těch psaných. Pravidla na to, koho musel člověk znát, aby dostal lepší jídlo. Na to, kdo znal koho a na koho bylo nutné si dávat pozor, bez ohledu na hodnost. Znalost pravidel se jevila jako jediná možnost přežití.

„No tak to bys měl radši pokračovat!“ vykřikl voják a kopnutím popohnal Sarta kupředu. Ostatní se rozesmáli, jako by to byl ten nejlepší vtip, který kdy slyšeli.

Jedním z nejdůležitějších nepsaných pravidel asi bylo, že odvedenci slouží jako zdroj zábavy. Od příjezdu do tábora Sarta tloukli a fackovali, bili a pošťuchovali. Musel běžet tak dlouho, až se hroutil k zemi, a pak ještě o něco dál. Naložili mu tolik vybavení, že téměř nedokázal vstát a přesto ho musel nosit. Musel kopat díry v zemi, které neměly žádný význam, musel dít. Slyšel o nadřízených, kteří se k novým odvedencům chovali ještě hůř. I když takový odvedenec zemřel, záleželo na tom armádě? Byli tu, aby je velitelé vrhli na nepřítele. Očekávalo se od nich, že zemřou.

Sartes si myslel, že zemře hned první den. Na jeho konci si dokonce připadal tak, že se mu smrt zdála jako dobrý nápad. Choulil se ve stanu z řídké tkaniny, který mu přidělili, a celý se třásl. Doufal, že ho země pohltí. Ač se to zdálo nemožné, druhý den byl ještě horší. Ten den zemřel jiný odvedenec, Sartes ani neznal jeho jméno. Chytili ho, když se pokusil utéct, a tak museli všichni sledovat jeho popravu, aby si z toho odnesli ponaučení. Jediné ponaučení, které si odnesl Sartes, bylo, že armáda

umí být neskutečně krutá. Jak zlá je na každého, kdo ukáže strach! V té době začal s pohrbíváním vlastního strachu, nikomu ho neukazoval, i když ho cítil téměř každý bdělý okamžik.

Odbočil mezi dva stany a na krátko se tak odchýlil z původního směru. Mířil k jednomu z jídelních stanů, kde jen o den dřív potřeboval jeden z kuchařů pomoc s napsáním zprávy domů. Armáda odvedence téměř nekrmila a Sartés cítil, jak mu kručí v žaludku, když viděl všechno to jídlo. Z toho, co sebral, ale neukousl, a rychle pokračoval v cestě do velitelského stanu.

„Kde jsi byl?“ vykřikl důstojník. Z tónu jeho hlasu bylo jasné, že zdržení způsobené jinými vojáky nebude jako omluva stačit. Ale to už Sartés věděl. Právě proto také byl v jídelním stanu.

„Cestou jsem byl pro tohle, pane,“ odpověděl a ukázal jablečný koláč. Slyšel, že je má velitel rád. „Věděl jsem, že možná nebude čas, abyste si pro něj dnes zašel.“

Důstojníkově chování se okamžitě změnilo. „To bylo velmi rozumné, odvedence—“

„Sartés, pane.“ Sartés se neodvážil usmát.

„Sarté. Potřebovali bychom vojáky, kteří přemýšlejí. Ale pro příště si pamatuj, že rozkazy mají přednost za každých okolností.“

„Ano, pane,“ odpověděl Sartés. „Je tu ještě něco, co bych mohl udělat, pane?“

Důstojník mu pokynul rukou. „Teď nic, ale budu si pamatovat tvoje jméno. Odchod.“

Sartés odcházel z důstojnického stanu s mnohem lepším pocitem, než když vstupoval dovnitř. Nebyl si jistý, jestli jeho malá lest pomůže odvrátit trest, který mu hrozil za zdržení způsobené znuřenými vojáky. Prozatím se zdálo, že se vyhnul potrestání a dostal se do pozice, kdy si důstojník bude pamatovat jeho jméno.

Vypadalo to na hraně, ale Sartovi tak připadal celý život v armádě. Zatím přežíval jen díky tomu, že byl chytrý a stále o krok napřed před nejhorším násilím. Viděl chlapce svého věku, které zabili nebo zbili tak, že bylo jasné, že brzy zemřou. I tak si ale nebyl jistý, jak dlouho to zvládne. Pro odvedence, jako byl on, byla armáda místo, na kterém se násilí a smrti dá vyhýbat jen určitou dobu.

Sartés polkl, když pomyslel na to, co všechno by se mohlo pokazit. Nějaký voják ho mohl zbít příliš tvrdě. Důstojník mohl za urážku považovat téměř cokoli a rozkázat trest tak krutý, aby odradil ostatní od podobných chyb. Každou chvíli je mohli nahnat do boje a slychal, že odvedenci jsou posíláni v první linii, aby se armáda zbavila „slabých kusů.“ Dokonce i výcvik mohl být smrtící, armáda neměla dostatek tupých zbraní a odvedenci dostali jen málo skutečných rad, jak bojovat.

A vedle toho všeho se Sartés držela ještě jedna obava. Obava, že někdo zjistí, že se snažil přidat k Rexovi a jeho rebelům. V podstatě nebyla šance, jak by se to ke komukoliv v táboře mohlo donést, ale i ta nejmenší možnost by to vše převážila. Sartés viděl tělo vojáka, kterého obvinili, že sympatizuje s rebely. Jeho vlastní jednotce rozkázali, aby ho rozsekala na kusy a dokázala tak svoji věrnost Impériu. Sartés tak rozhodně skončit nechtěl. Jen z pomýšlení na podobný trest se mu sevřel žaludek, a to i přes to, že už mu ho svíral mučivý hlad.

„Ty tam!“ ozval se hlas a Sartés sebou trhnul. Bylo nemožné setrást ze sebe pocit, že někdo četl jeho myšlenky. Přinutil se alespoň předstírat, že je klidný. Sartés se rozhlédl a uviděl vojáka v komplikovaně zdobeném brnění seržanta. Na tvářích měl tak hluboké jizvy po neštovicích, že působily jako tvarovaná mapa krajiny. „Ty jsi kapitánův posel?“

„Právě jsem mu doručil zprávu, pane,“ odpověděl Sartés. Což vlastně nebyla lež.

„To mi stačí. Jdi a zjisti, kde jsou vozy s mojí zásobou dřeva. Pokud by ti někdo dělal problémy, řekni mu, že tě posílá Venn.“

Sartés prudce zsalutoval. „Provedu, pane.“

Vyrazil splnit úkol, ale cestou se nesoustředil na misi, kterou mu přidělil Venn. Vydal se delší cestou. Cestou kolem tábora. Cestou, která mu dovolila prozkoumat hranice tábora, záchytné body, a která mu poskytovala možnost najít jakákoli slabá místa.

Protože – mrtvý nebo živý – Sartés hodlal najít způsob, jak dnes v noci uprchnout.

KAPITOLA PÁTÁ

Lucious se prodíral davem vznešených lidí shromážděných v trůnním sále. Zuřil. Zuřil, protože se musel prodírat davem, i když mu všichni měli uctivě uvolňovat cestu a klanět se před ním. Zuřil, protože Thanos sklízel všechnu slávu a drtil rebely na Haylonu. A úplně nejvíc zuřil kvůli tomu, co se stalo v Aréně. Ta malá mrcha Ceres mu zase zkazila plány.

Lucious viděl vpředu sedícího krále a královnu, jak něco řeší s Cosmem. Tím starým bláznem z knihovny. Lucious by čekal, že toho starce uvidí naposledy jako dítě, když ho nutili, aby se učil směšná fakta o světě a o tom, jak funguje. Ale ne. Zdálo se, že dopis, který stařec přinesl a který dokazoval Ceresinu zradu, mu otevřel cestu ke králi.

Lucious se dál prodíral kupředu. Slyšel přitom, jak se dvořané kolem dohadují o malichernostech a hloupostech. Viděl svoji vzdálenou sestřenicí Stephanii, jak se směje nějakému vtipu, který jí zrovna vykládala nějaká jiná vznešená dívka. Stephania se střetla s Luciovým pohledem a na chvíli se na něj usmála. Lucious si uvědomil, že skutečně byla poněkud hloupá. Ale současně také krásná. Možná někdy v budoucnu bude mít Lucious čas, aby se jí trochu věnoval. Přeci jen byl stejně zajímavý jako Thanos.

Prozatím byl ale Lucious příliš rozrušený na to, aby mu podobné myšlenky zvedly náladu. Došel k úpatí obou trůnů a zastavil se.

„Stále žije!“ vyhrkl pod trůnem. Nezáleželo mu na tom, že ho bylo slyšet po celém sále. Jen ať to všichni slyší, pomyslel si. Nezáleželo mu na tom, že Cosmas ještě stále králi i královně něco šeptal. Uvažoval ale, co takový stařec, který tráví věky mezi svými svitky, může mít na srdci?

„Slyšeli jste mě?“ ozval se znovu Lucious. „Ta holka—“

„Stále žije, ano,“ pronesl král a rukou mu pokynul, aby zmlkl. „Právě projednáváme mnohem důležitější záležitosti. Thanos se ztratil v bitvě na Haylonu.“

Královo gesto jen povzbudilo Luciovu zuřivost. Chovali se k němu jako k nějakému sluhovi, na kterého jde jen tak mávnout, aby mlčel. I přes to ale čekal. Nemohl si dovolit rozzuřit krále. Krom toho mu chvíli trvalo, než mu došlo, co právě slyšel.

Thanos zmizel? Lucious se snažil přemýšlet nad tím, jak se to dotkne jeho. Změní se jeho místo u dvora? Znovu se zamyšleně zadíval na Stephanii.

„Díky, Cosme,“ pronesla nakonec královna.

Lucious sledoval, jak stařec sestupuje od trůnů zpět do davu přihlížejících vznešených lidí. Teprve pak se mu začali král s královnou věnovat. Lucious se snažil stát vzpřímeně. Nehodlal nikomu ukázat ani drobek zášti, která mu právě bublala v žilách kvůli královu gestu. Pokud by se k němu podobně choval kdokoli jiný, Lucious si přísahal, že by ho na místě zabil.

„Jsme si vědomi, že Ceres přežila poslední Jatka,“ pronesl král Claudius. Lucious čekal, že král bude zuřit, ale nezdálo se, že by ho to jakkoli znepokojovalo.

Pak si ale Lucious uvědomil, že to nebyl král, koho ta holka porazila. A ne jednou, ale hned dvakrát, protože ho nějakým podrazem dostala, i když pronikl k ní do pokoje a chtěl jí dát lekci. Lucious cítil, že má důvod, že má právo, brát si její přežití osobně.

„Pak jste si také vědomi, že to nemůže pokračovat,“ pronesl Lucious. Nedokázal udržet tak uctivý tón hlasu, jaký by před králem a královnou měl mít. „Musíte se s ní vypořádat.“

„Musíme?“ ozvala se královna Athéna. „Opatrně, Lucie. Stále ještě vládneme my.“

„Při vši úctě, veličenstva,“ pronesla Stephania a Lucious ji sledoval, jak pluje směrem k nim. Hedvábné šaty se jí nadouvaly. „Lucious má pravdu. Ceres nesmí přežít.“

Lucious viděl, jak král lehce přimhouřil oči.

„A co navrhuješ?“ zeptal se král Claudius. „Máme ji vytáhnout ven a nechat popravit? To ty jsi navrhovala, abychom ji nechali bojovat, Stephanie. Nemůžeš si stěžovat, že nezemřela dostatečně rychle.“

Alespoň tohle Lucious chápal. Pro její smrt nebyla žádná záminka a zdálo se, že prostý lid je u poprav lidí, které měl rád, vyžadoval. A co bylo zarážející ještě víc – zdálo se, že ji lid skutečně má rád. Proč? Protože dokázala bojovat? Podle toho, co Lucious ve svém životě viděl, dokázal bojovat každý druhý hlupák. Spousta hlupáků zápasila v Aréně. Kdyby byli lidé rozumní, měli by rádi ty, kteří si to zaslouží – své právoplatné vládce.

„Chápu, že nemůže být jen tak popravena, výsosti,“ odpověděla Stephania s nevinným úsměvem. Lucious si uvědomil, že podobné úsměvy jí jdou velice dobře.

„Jsem rád, že to chápeš,“ pronesl otráveně král. „Chápeš také, co by se stalo, kdyby teď přišla k úhoně? Teď, když bojovala? Teď, když zvítězila?“

Lucious to chápal. Nebyl děcko, které nerozumí politice.

Stephania si to také spočítala. „Podnítilo by to revoluci, výsosti. Lidé ve městě by se mohli vzbouřit.“

„Tady není žádné ‚mohli‘,“ pronesl král Claudius. „Arénu máme z určitého důvodu. Lidé žízní po krvi a my jim dáváme to, po čem touží. Jejich žízeň po násilí by se snadno mohla obrátit proti nám.“

Lucious se přitom musel zasmát. Bylo těžko uvěřitelné, že si král skutečně myslel, že by je obyvatelé Delosu mohli svrhnout. Lucious je viděl, nebyl to žádný zabíjácký dav. Byl to povel. Dejme jim lekci, pomyslel si. Zabijme jich dost na to, aby si uvědomili následky svých činů. Brzy jim dojde, že nemají šanci, a přestanou dělat problémy.

„Je tu něco k smíchu, Lucie?“ zeptala se ho královna. Lucious v jejím hlase cítil ostří. Král a královna neměli rádi, když se jim někdo smál. Naštěstí měl Lucious připravenou odpověď.

„Jen to, že odpověď na tohle všechno se mi zdá naprosto jasná,“ prohlásil Lucious. „Nežádám Ceresinu popravu. Říkám, že jsme podcenili její schopnosti, její dovednosti bojovnice. Příště už to neuděláme.“

„A dáme jí možnost být ještě populárnější, když zvítězí?“ zeptala se Stephania. „Lid ji kvůli jejímu vítězství miluje.“

Lucious se usmál. „Viděla jsi, jak ti žebráci v Aréně reagují?“ zeptal se. Chápal jejich chování, i když ostatní si toho nevšimli.

Stephania pokrčila nos. „Snažím se nevšímat si jich, bratranče.“

„Ale slyšela jsi je. Volají jména svých favoritů. Touží po krvi, ale když jejich favorit padne, co dělají pak?“ Lucious se rozhlédl a napůl očekával, že mu někdo dokáže odpovědět. Zklamalo ho, když se nikdo neozval. Stephania nebyla dost chytrá na to, aby to viděla, ale Luciovi to bylo jedno.

„Skandují jméno nového vítěze,“ vysvětlil Lucious. „Milují ho stejně, jako milovali toho předchozího. Ano, teď skandují jméno té holky, ale až bude ležet na písku a krvácet, budou toužit po její smrti stejně, jako touží po smrti kohokoli jiného. Jen musíme snížit její šanci na vítězství.“

Král se zatvářil zamyšleně. „Co máš na mysli?“

„Pokud to nevyjde,“ pronesla královna, „budou ji milovat ještě víc.“

Lucious konečně cítil, jak část jeho zuřivosti nahrazuje něco jiného – uspokojení. Podíval se ke dveřím do trůnního sálu, kde stál jeden z jeho sloužících a čekal na znamení. Lucious lusknul prsty a sloužící se okamžitě rozběhl ke dveřím, aby splnil své zadání. Všichni Luciovi sloužící věděli, že není moudré ho rozzlobit nečinností.

„S tím si poradíme,“ ukázal Lucious směrem ke dveřím.

Spoutaný muž, který vstoupil dovnitř, byl rozhodně vyšší než sedm stop. Kůži měl ebenově černou a celý se dmul vypracovanými svaly. Oblečený byl jen do krátkého kiltu. Kůži mu kryla

spousta tetování. Otrokář, který bojovníka prodával, Luciovi řekl, že každé tetování je za jednoho nepřítele zabitého v boji. Ať už v Impériu nebo v zemích daleko na jihu, odkud bojepán pocházel.

Ale kromě jeho výšky, svalů a všech tetování na něm bylo ještě něco jiného, co Luciovi nahánělo strach. Byl to pohled v bojepánových očích. Bylo v nich něco, co dávalo najevo, že nezná věci jako je soucit nebo milosrdenství. Ani bolest nebo strach. Že by s radostí roztrhal vlastníma rukama všechny okolo a vůbec by ho to netrápilo. Válečník měl na těle spoustu jizev po zraněních z boje. Lucious pevně věřil tomu, že i ve chvíli, kdy válečníka někdo zasáhl, se jeho zabijácký výraz nezměnil.

Lucious si vychutnával reakce ostatních, jejich výrazy, když poprvé uviděli nového bojepána, který mezi nimi právě procházel spoutaný jako nějaké divoké zvíře. Některé ženy vyděšeně vyjekly, zatímco muži mu rychle ustupovali z cesty. Zdálo se, že všichni instinktivně cítí, jak je muž nebezpečný. Aura strachu čistila prostor kolem něj. Lucious si užíval účinek, jaký měl jeho bojepán na ostatní lidi. Sledoval, jak Stephania klopýtá a uskakuje mu z cesty. Usmál se přitom.

„Říkají mu Poslední dech,“ řekl Lucious. „V souboji nikdy neprohrál a nikdy nenechal svého nepřítele přežít. Seznamte se,“ zakřenil se Lucious, „s Ceresiným dalším – a posledním – soupeřem.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Ceres se probudila v temnotě. Místnost osvětlovalo pouze měsíční světlo procházející skrz okenice a jedna mihotající se svíčka. Snažila se naplno probrat, rozpomenout se. Vzpomněla si, že se jí pařáty bestie zarývaly do masa a už jen z té vzpomínky ji zase vše rozbolelo. Zkusila se obrátit na bok a v tu chvíli ucítila tak náhlou a žhavou bolest, až vykřikla. Bolest ji úplně pohlcovala.

„Och,“ ozval se hlas, „bolí tě to?“

Do zorného pole jí vstoupila neznámá postava. Ceres nejdřív nedokázala rozeznat podrobnosti, ale pomalu zaostřila. Nad postelí se jí skláněla Stephania, bledá jako měsíční světlo, které ji obklopovalo. Vypadala jako naprosto nevinná osoba, vznešená šlechtična, která navštěvuje nemocné a zraněné. Ceres nepochybovala, že nejde o náhodu.

„Neboj se,“ pronesla Stephania. Ceres se zdálo, jako by její slova přicházela odněkud zdaleka, jako by k ní pronikala skrz mlhu. „Léčitelé ti dali něco, co ti pomohlo spát, zatímco ti sešivali záda. Vypadali docela příjemně překvapení tím, že jsi přežila, a chtěli tě zbavit bolesti.“

Ceres viděla, že Stephania drží malou lahvičku. Na pozadí její bledé kůže vypadala matně zeleně. Měla korkovou zátku a lesklé hrdlo. Ceres si všimla, že se Stephania usmívá, ale rozhodně to nebyl příjemný úsměv. Spíš se zdálo, že by jí Stephania nejradši prokousla hrdlo.

„Já nejsem příjemně překvapená, že jsi přežila,“ pronesla Stephania. „Tak to vůbec být nemělo.“

Ceres k ní natáhla ruku. Tohle by mohla být její šance, příležitost k útěku. Kdyby byla silnější, mohla by proběhnout kolem Stephanie a ven ze dveří. Kdyby se jí podařilo najít způsob, jak bojovat s mlhou, která jí plnila hlavu, mohlo by se jí podařit Stephanie chytit a přinutit ji, aby Ceres pomohla v útěku.

Zdálo se jí ale, že ji tělo poslouchá jen líně. Něco po něm chtěla a ono reagovalo až příliš pozdě. Jediné, co se Ceres podařilo, bylo se posadit a zůstat zamotaná v pokrývkách. A i to jí vyslalo do těla novou vlnu bolesti.

Viděla, jak Stephania přejíždí prstem po lahvičce, kterou držela v ruce. „Ach, neboj se, Ceres. To, že se cítíš tak bezmocně, má svůj důvod. Léčitelé mě požádali, abych se ujistila, že jsi dostala svoji dávku jejich léku, tak jsem ti ji dala. Nebo spíš její část. Dost na to, abys nezlobila. Ale ne dost na to, aby tě zbavila bolesti.“

„Co jsem udělala, že mě tolik nenávidíš?“ zeptala se Ceres, i když už dávno znala odpověď. Sblížila se s Thanem a ten Stephanie odmítl. „Opravdu ti tolik záleží na tom, abys získala Thana jako svého manžela?“

„Plýtváš dechem, Ceres,“ pronesla Stephania s dalším ze svých chladných úsměvů. Ceres si na ně začínala zvykat. „Není to tak, že bych tě nenáviděla. Nenávist by znamenala, že tě nějakým způsobem považuji za někoho, kdo by se mi dokázal postavit. Řekni mi, víš něco o jedech?“

Už jen z té otázky se Ceres rozbušilo srdce, v hrudi se jí rozlil tísnivý pocit.

„Jedy jsou elegantní zbraň,“ pronesla Stephania, jako by tam Ceres ani nebyla. „Mnohem elegantnější než nože nebo kopí. Myslíš si, že jsi silná, protože si hraješ s mečem se všemi skutečnými bojepány? A přesto jsem tě klidně mohla otrávit, zatímco jsi spala. Bylo by to tak snadné. Mohla jsem přidat něco do tvé medicíny, mohla jsem ti jí jednoduše dát tolik, že by ses už nikdy neprobudila.“

„Lidé by to zjistili,“ podařilo se Ceres vyslovit.

Stephania pokrčila rameny. „A zajímalo by je to? Každopádně by to byla nehoda. Chudáček Stephania se pokoušela pomoci, ale ani nevěděla, co vlastně dělá. Dala našemu novému holčíkovi bojepánovi až moc medicíny.“

Přiložila si ruku k ústům a předstírala překvapení. Byla to tak perfektní nápodoba šoku a výčitek, dokonce se zdálo, že se jí v koutku oka zaleskla slza. Když znovu promluvila, zněla úplně jinak. Hlas měla plný zármutku a zněla, jako by byla překvapená. Přitom se i lehce zakoktala, jako by se bránila vzlykání.

„Ale ne. Co jsem to udělala? To jsem nechtěla. Myslela jsem... myslela jsem, že to dělám přesně tak, jak mi řekli!“

Pak se rozesmála a v tu chvíli Ceres viděla, jaká Stephania skutečně je. Viděla, že se celou dobu pečlivě přetvařuje. Jak to, že si toho nevšiml nikdo jiný? Ceres netušila, jak je to možné. Jak to, že nikdo neviděl, co se skrývá za těmi krásnými úsměvy a něžným smíchem?

„Všichni si myslí, že jsem hloupá, víš,“ pronesla Stephania. Stála teď vzpřímeně a Ceres připadala nebezpečnější než kdy jindy. „Dělám všechno pro to, abych se ujistila, že si myslí, že jsem hloupá. Ach, nemusíš vypadat tak vyděšená, nechci tě otrávit.“

„Proč ne?“ zeptala se Ceres. Věděla, že pro to musí mít nějaký důvod.

Viděla, jak Stephaniin výraz ve světle svíčky ztvrdl. Zamračila se a na jinak hladké kůži se mezi obočím objevila vráska.

„Protože to by bylo příliš snadné,“ odpověděla Stephania. „Po tom, jak jste mě s Thanem ponížili, budu radši, když tě uvidím, jak trpíš. Oba si to zasloužíte.“

„Není nic, co bys mi ještě mohla udělat,“ pronesla Ceres, i když si v tu chvíli nepřípadala příliš jistá. Stephania mohla přijít k posteli a ublížit jí stovkou různých způsobů. Ceres věděla, že by nemohla udělat nic, aby jí v tom zabránila. Věděla, že vrchnost netuší, jak bojovat, ale v tuhle chvíli by Stephania snadno zvítězila.

„Ale samozřejmě, že ano,“ pronesla Stephania. „Na světě jsou ještě lepší zbraně než jedy. Například správná slova. Rovnou to vyzkoušíme. Které by ti tak mohlo nejvíc ublížit? Samozřejmě, tvůj milovaný Rexus. Je mrtvý. Tím můžeme začít.“

Ceres se pokusila nedat najevo šok, který jí projel. Snažila se skrýt hluboký smutek, který se v ní vzedmul. Nechtěla, aby ho vznešená dívka viděla. A přesto, podle spokojeného výrazu její tváře, mohla říct, že se jí to nepodařilo.

„Zemřel, když se snažil za tebe bojovat,“ pokračovala Stephania. „Myslela jsem si, že to budeš chtít slyšet. Zní to tak mnohem... romantičtěji.“

„Lžeš,“ ozvala se Ceres, ale hluboko uvnitř cítila, že Stephania nelže. Řekla by něco takového jen v případě, že je to pravda, o které se Ceres bude moct sama přesvědčit. Aby jí ublížila a aby ji to bolelo ještě víc ve chvíli, kdy si to ověří.

„Nemusím lhát. Ne, když je pravda mnohem lepší než lež,“ prohlásila Stephania. „Thanos je také mrtvý. Zemřel v boji na Haylonu, přímo na pláži.“

Ceres zalila nová vlna zármutku, přelila se přes ni a hrozila, že spláchne všechno, čím Ceres kdy byla. Pohádala se s Thanem, než odcestoval. Hádali se kvůli smrti jejího bratra a o tom, co chce udělat. Že chce bojovat s rebely. Nikdy by si nepomyslela, že to budou poslední slova, která mu kdy řekne. Záměrně nechala u Cosma zprávu, aby se ujistila, že to tak nebude.

„A je tu ještě něco,“ dodala Stephania. „Tvůj mladší bratr, Sartes? Odvedli ho do armády. Postarala jsem se o to, aby ho verbíři nepřehlédli jen proto, že je bratr Thanovy zbrojírky.“

Ceres se na ni tentokrát pokusila vrhnout, zuřivost ji hnala kupředu, naplňovala ji žhavou touhou roztrhat vznešenou dívku vlastníma rukama. Ale s tím, jak byla slabá, nemohla uspět. Cítila, jak se jí nohy zamotaly do přikrývek a pak se zhroutila na zem. Vzhledla ke Stephanii.

„Jak dlouho si myslíš, že tvůj bratr přežije v armádě?“ zeptala se Stephania. Ceres viděla, jak se její výraz mění v ještě výsměšnější. „Chudák kluk. Všichni jsou k odvedencům tak krutí. Konec konců, většina odvedenců jsou v podstatě zrádci.“

„Proč?“ vyslovila Ceres otázku, která ji pálila v hlavě.

Stephania rozpráhla ruce. „Sebrala jsi mi Thana a on byl všechno, co jsem chtěla pro svoji budoucnost. A teď, na oplátku, seberu všechno já tobě.“

„Zabiju tě,“ slíbila jí Ceres.

Stephania se zasmála. „K tomu nebudeš mít příležitost. Tohle,“ —sklonila se a dotkla se Ceresiných zad. Ceres se musela kousnout do rtu, aby nevykřikla— „není nic. Ta drobná potyčka v Aréně nebyla nic. Čekají na tebe ty nejhorší souboje, znovu a znovu, dokud nezemřeš.“

„Myslíš si, že si toho lidé nevšimnou?“ zeptala se Ceres. „Myslíš, že jim nedojde, o co se snažíš? Chceš to jen proto, že si myslíš, že by povstali, kdybys mě zabila přímo. Co myslíš, že udělají, až zjistí, že je podvádíš?“

Stephania zavrtěla hlavou.

„Lidé vidí, co chtějí vidět. U tebe se zdá, že chtějí vidět svoji princeznu bojepána. Dívku, která bojuje stejně dobře jako muži. Budou tomu věřit a budou tě milovat. Až do chvíle, kdy z tebe bude jen trocha masa třesoucího se na písku. Budou sledovat, jak tě tvůj nepřítel rve na kusy, ale ještě před tím ho budou prosit, aby to udělal.“

Ceres mohla jen přihlížet tomu, jak se Stephania obrací ke dveřím a odchází. Vznešená dívka se přesto zastavila a obrátila se zpět k ní. Na chvíli vypadala stejně sladce a nevinně, jako vždy.

„Ach, málem jsem zapomněla. Snažila jsem se ti dát tvoji medicínu, ale nečekala jsem, že mi ji vyrazíš z ruky dřív, než ti jí stihnu dát dost.“

Znovu Ceres ukázala lahvičku a pak ji hodila na zem. Ceres sledovala, jak letí vzduchem a pak se tříští na tisíc kousků. Střepy se rozletěly všude kolem a Ceres věděla, že když se teď pokusí dostat zpátky do postele, bude to pro ni bolestivé i nebezpečné. Nepochybovala o tom, že přesně to byl Stephaniin záměr.

Sledovala, jak se dívka natahuje po svíčce, která osvětlovala místnost, a na moment, na kratičký okamžik před tím, než svíčku sfoukla, zmizel ze Stephaniiny tváře její sladký úsměv a nahradilo ho něco krutého.

„Zatančím si na tvém pohřbu, Ceres. To ti slibuji.“

KAPITOLA SEDMÁ

„Pořád si myslím, že bysme ho měli vykuchat a zahodit jeho tělo tak, aby ho našli imperiální vojáci.“

„To proto, že jsi idiot, Nico. I kdyby si všimli jednoho dalšího těla mezi ostatními, jak můžeme vědět, že by je zaujalo? A i kdyby, byl by problém zabít ho někde, kde by ho našli. Ne. Musíme vyjednávat.“

Thanos seděl v jeskyni, kde se rebelové ukryli, a poslouchal, jak se dohadují o jeho osudu. Svázali mu ruce, ale také se mu pokusili co nejlépe ošetřit a ovázat rány. Nechali ho, aby se s rukama složenýma v klíně choulil u malého ohýnku, takže neumrzl, zatímco se handrkovali, jestli ho chladnokrevně zabít nebo ne.

Rebelové se choulili kolem vlastních ohňů a debatovali o tom, co můžou dělat, aby ostrov nepodleh imperiální armádě. Mluvili tiše, takže Thanos nerozuměl všemu, ale to hlavní pochopil – prohrávali a měli těžké ztráty. Byli v jeskyních, protože už neměli kam jinač se stáhnout.

Po chvíli se proti Thanovi posadil voják, který byl očividně velitelem rebelů. Zkřížil nohy na tvrdé kamenné podlaze jeskyně. Přistrčil Thanovi kus chleba a Thanos ho hladově zhltnul. Sám nevěděl, jak je to dlouho, co naposledy jedl.

„Jmenuji se Akila,“ pronesl muž. „Velím tomuhle povstání.“

„Thanos.“

„Jen Thanos?“

Thanos v jeho hlase slyšel zvědavost a také netrpělivost. Uvažoval, jestli muži došlo, s kým má ve skutečnosti tu čest. Ať už to bylo jakkoli, zdálo se, že bude lepší mluvit pravdu.

„Princ Thanos,“ přiznal se.

Akila několik vteřin mlčky seděl a Thanos už začal přemýšlet, jestli se chystá ho na místě zabít. Moc k tomu nescházelo, když si rebelové mysleli, že je jen nějaký bezejmenný šlechtic. A teď, když věděli, že je přímo z královské rodiny, blízký králi, který je tolik utlačoval, připadalo mu nemožné, aby skončil jinak.

„Tak princ,“ řekl Akila. Podíval se po ostatních kolem a Thanos viděl v jeho obličeji záblesk úsměvu. „Hej, chlapeči, máme tady prince.“

„Tak to za něj rozhodně musíme žádat výkupné!“ vykřikl jeden z rebelů. „Dostaneme za něj celé jmění!“

„Rozhodně bysme ho měli zabít,“ vyštěkl další. „Si vzpomeň, co nám provedli takoví, jako je on!“

„Dobrá, to stačí,“ pronesl Akila. „Soustředíme se na nadcházející boj. Bude to dlouhá noc.“

Thanos zaslechl lehký povzdech od druhého muže, zatímco se všichni rozcházeli zpět ke svým ohňům.

„Takže se vám nedaří?“ zeptal se Thanos. „Už dřív jsi říkal, že prohráváte.“

Akila se na něj zamračil. „Nikdy nevím, kdy mám mlčet. Možná, že ty bys to vědět mohl.“

„Stejně přemýšlíš nad tím, jestli mě zabít nebo ne,“ podotkl Thanos. „Je mi jasné, že nemám moc co ztratit.“

Pak se odmlčel. Viděl, že Akila není muž, kterého by mohl k něčemu nutit. Cítil, že hluboko uvnitř je tvrdý jako skála. Nezlomný a přímý. Thanos předpokládal, že kdyby se setkali za jiných okolností, zřejmě by se mu líbil.

„Dobrá tedy,“ řekl Akila. „Ano, prohráváme. Vy královští máte víc mužů než my a je vám jedno, co při postupu zničíte. Město je v obležení jak na souši, tak na moři. Nikdo se

nemůže dostat pryč. Budeme bojovat v horách. Království ale můžou přivést nové zásoby po vodě. A my toho moc nezmůžeme. Draco je možná řezník, ale není hloupý.“

Thanos přikývl. „Přesně tak.“

„A samozřejmě předpokládám, že ty jsi byl poblíž, když to všechno plánoval,“ pronesl Akila.

Teď už Thanos chápal, kam míří. „Tak v tohle ty doufáš? Že znám jejich plány?“ Zavrtěl hlavou. „Ne, nebyl jsem při tom, když je chystali. Nechtěl jsem tam být a tady jsem jen proto, že mě na loď eskortovaly strážce. Možná, že kdybych tam byl, věděl bych o té části, kde se mě chystají bodnout do zad.“

Pak si vzpomněl na Ceres a na to, jak ho přinutili ji opustit. To ho bolelo víc než všechno ostatní dohromady. Pokud se někdo mocnější pokoušel ho zabít, co se asi chystal udělat s ní?

„Máš mocné nepřátele,“ souhlasil Akila. Thanos viděl, že přitom sevřel a rozevřel jednu dlaň, jako by z dlouhého boje ve městě dostal křeč. „Dokonce jsou to stejní nepřátelé, které mám já. Přesto ale nevím, jestli to z tebe dělá mého přítele.“

Thanos se podezřívavě rozhlédl po zbytku jeskyně. Překvapovalo ho, jak málo vojáků tu zbývalo. „Zdá se mi, že teď by se ti hodil jakýkoli přítel, na kterého narazíš.“

„Pořád patříš k nim. Máš své postavení jen díky prolité krvi obyčejných lidí,“ prohlásil Akila. Znovu si povzdychl. „Ale zdá se, že když tě zabiju, dokončím to, co si přeje Draco a jeho pán. Navíc z toho, co říkáš, to vypadá, že za tebe nedostanu žádné výkupné. Musím bojovat a nemám čas se zdržovat s vězni, kteří o ničem nic neví. Tak co s tebou mám dělat, princ Thane?“

Thanovi došlo, že to zřejmě Akila myslí vážně. Že od Thana opravdu očekává návrh na řešení. Thanos musel něco rychle vymyslet.

„Řekl bych, že nejlepší, co můžeš udělat, je nechat mě jít,“ odpověděl.

To Akilu rozesmálo. „Dobrý pokus. Pokud tam nemáš nic lepšího, nehýbej se. Pokusím se, aby tě to bolelo co nejméně.“

Thanos viděl, jak pokládá jednu ruku na meč.

„Myslím to vážně,“ pokračoval Thanos. „Nemůžu ti pomoci vyhrát bitvu o ostrov, když jsem tady spoutaný.“

Viděl Akilův nevěřící výraz, ve kterém se zračilo přesvědčení, že se ho Thanos snaží obelstít. Thanos musel rychle vysvětlit, co má na mysli, protože věděl, že přežití v nejbližších několika minutách bude záviset na tom, jestli se mu podaří přesvědčit Akilu, že mu skutečně chce pomoci s povstáním.

„Sám jsi řekl, že jedním z velkých problémů je imperiální flotila, která podporuje útok na ostrov,“ pronesl Thanos. „Já vím, že na lodích nechali většinu zásob, protože spěchali s provedením útoku. Takže musíme dostat lodě.“

Akila vstal. „Slyšeli jste to, chlapci? Tady princ má plán, jak připravit Impérium o jeho lodě.“

Thanos sledoval, jak se kolem nich shromažďují rebelové.

„K čemu to bude dobré?“ zeptal se Akila. „Sebereme jim lodě, ale co pak?“

Thanos se to pokusil vysvětlit co nejlépe. „Když už nic jiného, umožníš tak lidem ve městě a svým vojákům uprchnout z ostrova. Imperiální vojáky tak připravíme o zásoby, takže nevydrží bojovat tak dlouho. A pak, jsou na nich balisty.“

„A to je co?“ vykřikl jeden z rebelů. Nevypadal na zkušeného vojáka. Z Thanova pohledu tak nevypadal skoro nikdo v jeskyni.

„Obrovská kuše,“ vysvětlil Thanos. „Je to zbraň určená k poškozování lodí, ale pokud je obrátíme proti vojákům na pobřeží...“

Akila jako jeden z mála vypadal, že zvažuje možnosti, které by jim to poskytlo. „To už by k něčemu mohlo být,“ uznal. „A lodě, které nebudeme potřebovat, můžeme zapálit. Také tím přimějeme Draca, aby stáhl své muže zpátky a pokusil se získat lodě. Nicméně, jak se těch

lodí můžeme zmocnit, principi Thane? Víím, že tam, odkud pocházíš, stačí, aby si princ něco přál, a dostane to. Ale pochybuji, že to bude fungovat na Dracovu flotilu.“

Thanos se přinutil usmát, i když si zdaleka nepřipadal tak sebevědomě, jak se tvářil. „No, skoro přesně tak to ale uděláme.“

Thanos měl znovu pocit, že Akila myslí rychleji než kdokoli jiný z jeho mužů. Vůdce rebelů se pousmál.

„Ty jsi šílenec,“ prohlásil. Thanos si nebyl jistý, jestli to měla být urážka, nebo ne.

„Na pláži je dost mrtvých,“ vysvětloval Thanos, aby i ostatní věděli, co zamýšlí. „Vezmeme si jejich zbroje a zamíříme k lodím. Když budu s vámi, bude to vypadat, že se z bitvy vrací jednotka vojáků pro zásoby.“

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Akila.

V mihotavém světle ohňů, které osvětlovaly vnitřek jeskyně, Thanos neviděl, kdo mu pokládá otázky, takže mu připadaly, jako by se vynořovaly z temnoty. Netušil tedy, kdo s ním souhlasí, kdo jeho nápad zpochybňuje a kdo si přeje ho zabít. Nebylo to ale o nic horší než politika doma. Naopak to v mnoha ohledech bylo lepší. Tady se na něj nikdo neusmíval a současně neplánoval, že ho zabije.

„Co se strážnými na lodích?“ zeptal se jeden z rebelů.

„Nebude jich moc,“ odpověděl Thanos. „A navíc mě znají.“

„A co lidé, kteří zemřou ve městě, zatímco my budeme provádět tvůj plán?“ vykřikl další.

„Umírají už teď,“ hájil se Thanos. „A takhle budete mít alespoň šanci to svým nepřátelům vrátit. Pokud to vyjde, podaří se nám zachránit stovky lidí. Možná dokonce i tisíce.“

Nastalo hluboké ticho a do něj jako šíp vletěla poslední otázka.

„Jak mu můžeme věřit, Akilo? Není jen jeden z nich, je z královských. Princ.“

Thanos se obrátil na patě a natočil se zády směrem, ze kterého ta otázka přišla. Chtěl, aby viděli, jak na tom je. „Bodli mě do zad. Nechali mě na pláži, abych zemřel. Mám stejný důvod je nenávidět jako vy všichni tady.“

V tu chvíli nemyslel jen na Tajfunu. Myslel na celou svoji rodinu, na to, co udělali lidem Delosu a na všechno, co udělali Ceres. Kdyby ho nepřinutili jít na Fontánové náměstí, nikdy by nebyl přítomen smrti jejího bratra.

„Můžeme tu zůstat sedět,“ pronesl Thanos, „nebo můžeme jednat. Ano, bude to nebezpečné. Pokud prohlédnou naši lest, pravděpodobně zemřeme. Ale já jsem ochotný to riskovat. A co vy?“ Když se nikdo neozval, zvýšil Thanos hlas. „A co vy?“

Tentokrát už zareagovali vzrušeným pokřikem. Akila k němu přistoupil a sevřel mu rameno.

„Dobrá tedy, principi, zdá se, že to uděláme tak, jak plánuješ. Pokud se to podaří, získáš ve mně přítele na celý život.“ Pak zvýšil stisk na rameni, až Thanos cítil, jak mu zády projíždí bolest. „Ale zraď nás nebo zapříčiň smrt mých mužů, a já ti přísahám, že si tě najdu.“

KAPITOLA OSMÁ

V Delosu byly ulice, do kterých Berin normálně nechodil. Byly to ulice, které mu páchly potem a zoufalstvím. Lidé v nich udělali cokoli, aby přežili. Musel odhánět pokoutné nabídky ze stínů a tvářit se dostatečně tvrdě na to, aby mu všichni dali pokoj.

Bylo mu jasné, jak by skončil, kdyby ostatní věděli o zlatě, které s sebou nese. Podřízli by mu krk a zlato by si rovným dílem rozdělili. Utratili by ho v místních hospodách a prohráli ho při hazardu ještě dřív, než by padl soumrak. Nicméně musel chodit právě na taková místa. Kde jinde by našel vojáky, kteří dostali opuštěný? Berin byl kovář a tak znal vojáky i místa, na která chodili.

Zlato měl díky tomu, že navštívil obchodníka a vzal si s sebou dvě dýky, které ukul, aby měl ukázkou své práce pro ty, kteří ho mohli najmout. Dýky byly nádherné, vyjímaly by se na opasku kteréhokoli šlechtice. Byly zdobené zlatým filigránem a na čepelích měly vyleptané lovecké výjevy. Byly to poslední cenné věci, které mu ještě zbyly. Musel kvůli tomu stát v řadě s tuctem dalších lidí, kteří nabízeli obchodníkovi své zboží, a dostal za ně ani ne polovinu jejich skutečné ceny.

Berinovi na tom ale nezáleželo. Vše, co teď chtěl, bylo najít své děti. Čekal, že ho to bude něco stát. Za zlato mohl koupit pivo těm správným lidem, zlatáky mohl vtisknout do těch správných dlaní.

Procházet hospody Delosu byla zdlouhavá a pomalá práce. Nemohl prostě jen tak přijít a klást otázky, na které potřeboval znát odpovědi. Musel si dávat pozor. Pomohlo mu, že měl ve městě pár přátel a pár dalších v imperiální armádě. Za všechny ty roky zachránily jeho čepele víc než pár životů.

Muže, kterého hledal, našel někdy odpoledne, napůl opilého, jak sedí v hospodě a smrdí tak, že se kolem něj vytvořil volný prostor. Berin předpokládal, že jen díky uniformě imperiální armády, kterou měl Jacare na sobě, ho nevyhodili na ulici. Díky uniformě a tomu, že byl tak tlustý, že na jeho vyhození by musela spojit síly polovina osazenstva hospody.

Berin viděl, že muž zvedl obočí, když se k němu blížil. „Berine? Můj starý příteli! Pojď a napij se se mnou! I když si to budeš muset zaplatit. Jsem teď trochu...“

„...Thlustý? Opilý?“ hádal Berin. Věděl, že to jeho příteli nebude vadit. Voják vypadal, že se ze všech sil snaží vypadat jako nejhorší příslušník imperiální armády. Zdálo se, že je na to jistým zvráceným způsobem hrdý.

„...ve finančních potížích,“ dokončil Jacare.

„S tím bych ti možná mohl pomoci,“ prohlásil Berin. Objednal jim pití, ale sám se ho ani nedotkl. Věděl, že k tomu, aby našel Ceres a Sarta, potřebuje čistou hlavu. Místo pití čekal, zatímco Jacare chlemtal svoje pití za doprovodu zvuků, které podle Berina mohl vydávat jedině osel u napajedla.

„Takže, co přivádí muže, jako jsi ty, do mé mrzké společnosti?“ zeptal se po chvíli Jacare.

„Potřebuji zprávy,“ pronesl Berin. „Takový druh zpráv, které by mohl zaslechnout muž tvého postavení.“

„Aha, no, zprávy. Zprávy jsou dost suchá záležitost. A možná také drahá.“

„Pátrám po svém synovi a dceři,“ vysvětlil Berin. U kohokoli jiného by to mohlo vyvolat soucit, ale věděl, že na muže, jako byl Jacare, to bude mít jen malý vliv.

„Tak po synovi? Jmenuje se Nesos, že?“

Berin se naklonil nad stůl a když se Jacare chystal znovu zvednout pití k ústům, chytil ho za zápěstí. Už neměl takovou sílu jako dřív, ale pořád jí ještě měl dost na to, aby sebou druhý muž trhnul. Výborně, pomyslel si Berin.

„Sartes,“ odpověděl Berin. „Můj nejstarší syn je mrtvý. Sarta odvedli do armády. Vím, že toho hodně slyšíš. Chci zjistit, kde je, a chci také vědět, kde je moje dcera, Ceres.“

Jacare si odsedl a Berin ho pustil. Stejně si nebyl vůbec jistý, jestli by ho dokázal udržet, i kdyby chtěl.

„Tak to je přesně ten druh věcí, které jsem slyšel,“ připustil voják, „ale poslouchání je náročné. Mám své výdaje.“

Berin vytáhl váček zlata. Vysypal ho na stůl dost daleko na to, aby po něm Jacare nemohl jen tak hmatnout.

„Pokryje tohle tvé výdaje?“ zeptal se Berin a zadíval se na pohár, který Jacare svíral v ruce. Všiml si, že druhý muž odhaduje množství zlatáků a přemýšlí, jestli může dostat ještě víc.

„S tvou dcerou je to snadné,“ pronesl Jacare. „Je v hradu s královskými. Oznámili, že si má vzít prince Thana.“

Berin si úlevou oddechl. Nevěděl ale, co si má myslet. Věděl, že Thanos je jeden z mála královských, který za něco stál. Ale sňatek?

„S tvým synem to bude horší. Nech mě přemýšlet. Slyšel jsem, že někde kolem vašeho domu se pohybovali vojáci ze Třiadvacáté a že někoho odvedli, ale nemůžu zaručit, že u nich bude i tvůj syn. Pokud ano, tak táboří kousek směrem na jih, snaží se tam vycvičit odvedence, aby bojovali s rebely.“

Při tom pomyšlení se udělalo Berinovi špatně. Dokázal si představit, jak se armáda k Sartovi chová a co ten „výcvik“ asi obnáší. Musel dostat svého syna zpátky. Ale Ceres byla blíž a popravdě, musel ji alespoň vidět, než se vydá zachránit Sarta. Vstal od stolu.

„Ty to nebudeš pít?“ zeptal se Jacare.

Berin neodpověděl. Mířil do hradu.

Dostat se do hradu bylo pro Berina snazší než pro kohokoli jiného. Bylo to už nějakou dobu, ale pořád si ho pamatovali jako člověka, který chodil do hradu jednat o výzbroji pro bojepány a přinášel zvlášť zdobené zbraně pro vrchnost. Nedělalo mu problém se tvářit, že je tu kvůli obchodu. Prošel přímo mezi strážemi vnější brány a dál na cvičiště, kde se připravovali bojovníci.

Dalším krokem bylo dostat se odsud k dceři, ať už byla kdekoli. Mezi místem, kde cvičili válečníci, a zbytkem hradu byla další brána. Berin musel počkat, až ji z druhé strany otevřou, a pak se protlačil skrz. Snažil se tvářit, že má důležitý úkol hlouběji v hradu.

„Hej, ty! Kam si myslíš, že jdeš?“

Berin se kvůli hrubému tónu okamžitě zarazil. Ještě než se ohlédl, věděl, že za ním bude stát strážný a že nemá žádnou odpověď, která by ho uspokojila. Nejlepší, v co teď mohl doufat, bylo, že ho vyhodí z hradu ještě před tím, než se setká s dcerou. Nejhorší, co se mohlo stát, by obnášelo hradní žalář a možná dokonce popravu.

Obrátil se a spatřil dva strážné, kteří už očividně sloužili Impériu hodně dlouhou dobu. Měli ve vlasech stejně šedin jako Berin. Navíc měli ošlehané tváře, stejné, jaké má každý muž, který bojuje mnoho let pod spalujícím sluncem. Jeden z nich byl dobře o hlavu vyšší než Berin, ale mírně se hrbil vedle kopí, o které se opíral. Druhý měl bradku, kterou si olejoval a voskoval, dokud nevypadala téměř stejně ostrá jako zbraň, kterou držel. Berinovi se při pohledu na ně ulevilo. Oba dva je totiž poznával.

„Varo, Caxe?“ pronesl Berin. „To jsem já, Berin.“

Na okamžik zavládlo ve vzduchu napětí, Berin doufal, že si na něj oba strážní vzpomenou. Ti se po chvíli rozesmáli.

„To tedy jsi,“ pronesl Varo a na okamžik se narovnal. „Neviděli jsme tě snad... jak je to už dlouho, Caxe?“

Druhý si pohladil bradku a přemýšlel. „Je to už několik měsíců, co jsme tu byli naposled. Myslím, že jsme spolu nemluvili od doby, kdy jsi mi minulý rok doručil ty chrániče.“

„Byl jsem pryč,“ vysvětloval Berin. Neřekl kde. Kovářům tu sice moc neplatili, ale pochyboval, že by místní potěšilo, kdyby zjistili, že hledal práci jinde. Vojáci většinou nebyli moc nadšení z toho, když někdo dodával zbraně jejich nepřítelům. „Nebylo to tu zrovna jednoduché.“

„Nikde to není jednoduché,“ souhlasil Caxus. Berin viděl, že se zamračil. „Pořád to ale nevysvětluje, co děláš v hlavní části hradu.“

„Neměl bys tu být, kováři, a ty to víš,“ podpořil ho Varo.

„O co jde?“ zeptal se Caxus. „Nějaký královský chlapec potřebuje rychle opravit oblíbený meč? Myslím, že jsem slyšel, že Lucious si zlomil čepel. Pravděpodobně za to nechal zbičovat některého ze svých sloužících.“

Berin věděl, že takovou lež by mu neuvěřili, a tak se rozhodl pro jedinou věc, která by mohla zabrat: upřímnost. „Jsem tu, abych navštívil dceru.“

Slyšel, jak Varo nasál vzduch skrz zuby. „Aha, tak to bude trochu složitější.“

Caxus přikývl. „Viděl jsem ji bojovat v Aréně. Pěkně tvrdá holka. Zabila ostnatého medvěda a bojepána. Bylo to vážně drsné.“

Když to Berin slyšel, sevřelo se mu srdce. Oni nechali bojovat Ceres v Aréně? Dokonce, i když věděl, že o tom kdysi snila, neznělo to jako splnění jejího snu. Ne, tady šlo o něco jiného.

„Musím ji vidět,“ trval na svém Berin.

Varo naklonil hlavu ke straně. „Jak jsem říkal, je to složité. Nikdo se k ní teď nedostane. Královnin rozkaz.“

„Ale já jsem její otec,“ bránil se Berin.

Caxus rozpřáhl ruce. „Nemůžeme nic dělat.“

Berin rychle přemýšlel. „Nemůžete nic dělat? To jsem řekl, když jsi po mně chtěl nové ratiště ke svému kopí dřív, než kapitán zjistí, že jsi ho zase zlomil?“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.